

**תבלין
לשלחן שבת
פְרַשַׁת צו**

בס"ד.
נא לא לקרוא
בשעת התפילה
וקריאת התורה.
העלון טעון גניזה.
הלימוד בשבת פי אלף מיום חול.

שעון קיץ!
כניסת השבת:
6:25
יציאת השבת:
7:34
רבנו תם:
8:11
הזמנים לפי אופק חיפה

העלון לעלוי נשמת: אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה.**
ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: הרב אליעזר חיים בן שימחה, נפתלי בן דבורה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, בכור חי בטי - **בתוך שאר חולי עמו ישראל**

**נקודה
מהפְרַשָׁה**

**זרז ללמוד
התורה**

התחנה הבאה הייתה בית רבנו מרן פוסק הדור הרב משה פיינשטיין זצ"ל. החולה מסר את דברי הרופא, והעביר לו את ההכרעה. היא הייתה ברורה וחותכת: "עליך לעבר את הנתונים, ומי?"
"ומה ארויח", צטט את דברי הרופא, "תקופת חיים ללא איכות חיים!"
רבנו נתן בו מבט נוקב: "שמע היטב מה שאמר לך, ומסר זאת גם לרופא - רב האנשים בעולם חיים כדי להנות ולהתענג. חיים מיסרים בכאבים וקשיים אינם חיים לגביהם, וטוב מהם הסוּת. כך סבור גם הרופא, וכך המליץ - אצל לנו, היהודים, השקפה אחרת. הלא מכיר אתה את דברי המשנה (קדושין א, י) שכל המקיים ולו מצוה אחת נוהל נחלה בגן עדן, ואת דברי המשנה (אבות ד, י) שיפה שעה אחת בעולם הבא יותר מכל חיי העולם הזה, ויפה שעה אחת של תשובה ומעשים טובים בעולם הזה יותר מכל חיי העולם הבא - אז מי מדבר - לא על שעה, אלא על יום, על שבוע, על חודש ימים!"
ועל חצי שנה!
גם אם יהיו החיים מיסרים - וככל שיהיו מיסרים הרי 'לפום צערא אגרא' (אבות ה, כ) - תוכל להניח תפלין, להתפלל, ללמוד תורה, לשמר שבת ונג. האיין זה קדאי, האיין זה משתלם?!
אפשר לרפוש מצוות זה רבות, מצד אחד. ולעשות תשובה ולתקן את העבר מצד שני, ובחצי השנה לזכות בחיי אשר לעדי עד, לנצח נצחים. מי יותר על סכוי זה!"
והזרה אל הרופא. החולה הודיע על החלטתו, ונמקה כפי שנצטווה.
הרופא שמע, ואמר: "שמעני, אדוני. יהודי אני. לפני שנים רבות

"זאת תורת העלה" (ו, ב) כתב רבנו יוסף חיים מבגדד זצ"ל, ה"ן איש חי", כי הכתוב רומז כאן לתורה הקדושה, שנקראת "עולה", כי כבודה עולה בכל דור ודור. שכל דור מתחזקת יותר אמתותה ונצחיותה. שכל הדתות והאידיולוגיות והתאוריות כלן מתנפצות ומתבטלות, ודת האמת קיימת, כמו שנאמר "שפת אמת תכון לעד, ועד ארגיעה (רגע אחד) לשון שקר" (משלי יב-ט).
וזהו שנאמר "צו את אהרן... זאת תורת העלה", אין צו אלא לשון זרז, לזרז ללמוד! כי המרבה תורה סרבה חיים. וגדול בתורה כל המתיעץ עמו זוכה לחיים ברכה ושלום, כפי שזיבא במעשה הבא:
הרופא היה חמום סבר. הביט שוב בממצאים שלפניו, בחן את הצלום וקרא את הפענוח. אמר לחולה: "לא אסתיר מקך דבר. הגדול התפשט, והוא שולח גרורות בקהירות. אם לא יעשה דבר, יקיר ספורים."
'אם לא יעשה דבר.'
"ויש מה לעשות?" שאל החולה בתקוה. הרופא לא נשמע נלהב: "יש, אבל... אמר לך, אפשר לנתח ולהוציא את הגדול. הנתוח עצמו אינו פשוט, וההחלמה מסוג אטית ומיסרת. בנוסף, יש למגר את השלוחות והגרורות ולעבר הקרנות מיסרות ומתישות. זה יעניק לך ארכת חיים לחצי שנה, עד שהסתלה תתקף בשנית קשההוגף מיתש וחבול. חצי שנה של חיים בלי איכות חיים, של סבל ועוני - האם קדאי הדבר?
שקל זאת היטב. האם לא קדאי להניח למחלה לגבר ולנצח תוך זמן קצר וללא יסורים?!
מכל מקום, ההכרעה בידך. כפי שתחליט, כך נעשה!"

הכביר מְצוֹת. בְּאַחַת הַפְּעָמִים הִגִּיעַ לְבִקְרַת בְּבֵית הַחֹלִים, וְהִפְתַּע לְרֵאוֹת אֶת הַרֹפֵא כְּשֶׁכִּפְּה גְדוּלָה מִתְנוֹסְסֵת לְרֵאשׁוֹ.
הַרֹפֵא הִבְחִין בְּתַדְהֵמָתוֹ וְנִגַּשׁ אֵלָיו בְּחִיָּר רָחֵב: "אֲנִי כֹה שְׂמֵחַ שְׁשָׁנֵי הַנְּתוּחִים הִצְלִיחוּ!"

שְׁנֵי נְתוּחִים? אֵילוֹ שְׁנֵי נְתוּחִים?!

"אַתָּה עִבְרָת נְתוּחַ בְּכַבֵּד, וְאֵילוֹ אֲנִי עִבְרָתִי 'הַשְּׁתַלֵּת לִב'!
הַמְלִים שְׂאֵמְרָת לִי בְּפִקְדַת הַרֵב חוֹלְלוּ מִפְּנֵה בְּחַיִּי, הַתְּמַלְתִּי לְהִתְעַנֵּן בִּיְהִדַּת וְחִזְרָתִי בְּתִשׁוּבָה. עִקְרָתִי מִלְבִּי אֶת הַגִּישָׁה הַנְּהַגְתִּינִי וּפְתַחְתִּיו אֶל הַבּוֹרָא וּמְצוּוֹתָיו" ... (וְהַיֵּשׁ מִשָּׁה, וַיַּגֵּד מִשָּׁה)

יְרֵדְתִי מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּדִי לִלְמַד כָּאֵן רְפוּאָה. הִצְלַחְתִּי מְאֹד, וְעֵלִיתִי דְרָגָה אֲחֵר דְרָגָה, אַךְ בְּדָבָר אֶחָד נִשְׁאַרְתִּי כְּמוֹ שְׁהֵיִתִי: הִיְהִדַּת לֹא אֶמְרָה לִי מְאוּמָה, לֹא בִּיְלֻדוֹתַי וְלֹא בְּהַמְשָׁךְ דְרָכִי. בְּעֵצָם, לֹא יִדְעֵתִי בְּכֻלָּל מַה הִיא הִיְהִדַּת. מַה הֵן הַמְצוּוֹת, מַה הֵן הַעֲדָן, עֲבוּר מַה יֵשׁ לְחַיּוֹת-

זוֹ הַפַּעַם הִרְאֵשׁוּנָה שְׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ דְּבָרִים כְּאֵלוֹ. אֶמַר לִי, מִי אוֹתוֹ רַב-

הַנְּתוּחַ עִבְרָ בְּהִצְלָחָה, גַּם תְּקוּפַת הַהִקְרָנוֹת. הַחוֹלָה הַתְּאוּשָׁשׁ לְאֵטוּ וְחִי כְּמֵה וְכֵמֵה שְׁנַיִם בְּהֵן עֲבַר זְכִיּוֹת רַבּוֹת מִסְפָּר,

סְפּוּר לְשַׁבַּת

הַשְּׂגָחָה פְּרִטִית חֶלֶק א'

לְזַכּוֹת. נוֹסְעִים לְשַׁבַּת כְּזֹאת, צָרִיךְ זְכוּיּוֹת שִׁישְׁמְרוּ עֲלֵינוּ.
יוֹם חַמִּישִׁי בְּלִילָה, אֲנִי מוֹסֵר שִׁיחָה מִרְגֵּשֶׁת עַל גְּדוּלוֹתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, עַל "זְכוּר וּשְׁמוֹר", הַהִתְרַגְּשׁוֹת נוֹסְקֵת לַגְּבַהִים, וְלִקְרֵאת סוֹף הַלִּילָה עוֹלִים עַל אוֹטוֹבוּסִים וְיוֹצֵאִים. בְּנוֹת הַפְּנִימִיָּה עִם בְּנוֹתֵי הַפְּרִטִיּוֹת בְּאוֹטוֹבוּס, וְאֲנִי בְּרַכְבִּי, עִם אֲשֶׁתִּי, שְׁנֵי בָנִים- בַּחוּר וְיֶלֶד בֶּן שְׁמוֹנָה, וְתִינוּק בֶּן חוֹדְשִׁים. הַנְּהַג הוּא חֶבֶר שְׁלִי.

עִם שַׁחַר אֲנַחְנוּ מְגִיעִים לְטַבְרִיָּה, וּמִתְפַּלְלִים שַׁחֲרִית בְּקַבֵּר רַבִּי מְאִיר בַּעַל הַנֶּס. מִשֶּׁם הַתְּכִנִּית הִיא לְהַמְשִׁיךְ לְפַקִּיעִין, וְלַעֲצוֹר בְּמַעְרָה שְׁשֶׁם הַתְּחַבָּאוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְנוֹ מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה. בְּמִקּוֹם הַזֶּה תְּכַנְנֵתִי לְמַסּוֹר הַרְצָאָה מִרְגֵּשֶׁת בְּנוֹשָׂא שֶׁל מִסִּירוֹת נַפֵּשׁ.

אֲנַחְנוּ נוֹסְעִים, וְהִנֵּה אַחַת הַמְּדַרְיָכוֹת מִתְקַשֶּׁרֶת אֵלַי, "רַבִּי, הַבְּנוֹת עֵרְוִיּוֹת לְמַדִּי. נִרְאָה שֶׁלֹּא כְּדֹאִי לְחַכּוֹת עַד שְׁנִיגִיעַ לְפַקִּיעִין. אוֹלֵי עֵדִיף לְמַסּוֹר אֶת הַרְצָאָה עַכְשָׁיו, בְּאוֹטוֹבוּס?"

אֲנִי מִסְכִּים. לְמָה לֹא? הַאוֹטוֹבוּס נִעְצָר, גַּם הַמְּכוּנִית. אֲנִי פּוֹתַח אֶת דַּלֵּת הַרְכָּב, בְּנֵי הַבַּחוּר יוֹצֵא מִהַמוֹשֵׁב הָאֲחֹרִי, מְחַזֵּק לִי אֶת הַכּוּבֵעַ, וְנִכְנָס לְמוֹשֵׁב שְׁלִיד הַנְּהַג. פְּתֹאוֹם קוֹפֶצֶת בַּחוּרָה מִהַאוֹטוֹבוּס, וְצוֹעֶקֶת "אֲנִי רוֹצָה אֶת נִפְתְּלוֹ!" - הַתִּינוּק בֶּן הַחוֹדְשִׁים.

הַפְּנִימִיָּה שֶׁלֹּנוּ מִיוֹעֵדֶת לְבְנוֹת מְגִיל עֶשֶׂר, וְכֹאשֶׁר יֵשׁ לְהֵן הַזְּדַמְנוֹת לְהַחֲזִיק תִּינוּק, הֵן שְׁמַחוֹת מְאֹד. כְּכֹל אֹפֵן, הַלְהִיטוֹת הַזֹּאת מְשׁוּנָה. אֲשֶׁתִּי כְּלָל לֹא רִצְתָה לְמַסּוֹר אֶת נִפְתְּלוֹ. "מַה פְּתֹאוֹם? תְּשִׁאֲרִי אוֹתוֹ כֹּאֵן", הִיא אֲמָרָה, אֲבָל בַּבַּחוּרָה פְּשוֹט לֹא שְׁמַעָה. הִיא פְּתַחָה בְּעַצְמָה אֶת הַחֹגוּרָה שֶׁל הַבוֹסְטֵר, לְקַחָה אֶת הַתִּינוּק, וְרִצָּה מִיד חֲזָרָה לְאוֹטוֹבוּס. הַהִתְנַהְּגוֹת הַזֹּאת הֵייתָה מִמֶּשׁ לֹא רְאוּיָה, אֲבָל אֲנַחְנוּ בְּאִמְצַע הַכְּבִישׁ. תְּכַנְנֵתִי לְטַפֵּל בְּעֵנִין חַיְנוּכִי הַזֶּה בְּמִשְׁךְ הַשַּׁבַּת.

אֲנִי עוֹלָה לְאוֹטוֹבוּס, הַנְּהַג מְתִנִּיעַ, וְאֲנִי לּוֹקַח אֶת הַמְּקַרְפוֹן וּמִתְחִיל בְּדַרְשָׁה, כְּשֶׁעֵינִי מוֹפְנוֹת לְכִיוּן חִלּוֹן הַאוֹטוֹבוּס הָאֲחֹרִי. אֲנִי מְדַבֵּר עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר, עֶץ חֲרוּבִים וּמַעֲיִין,

שְׁמִי חַיִּים אֲלִיעֶזֶר רוֹזֶנְפֶּלְד. סְבִי הִקִּים אֶת הַמוֹסֵד "בֵּית לְפִלִּיטוֹת" לְאַחַר מַלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, כְּדִי לְתַת מַחְסָה לְבְנוֹת שְׁעֵלוֹ מֵאִירוּפָה. הוּא הַתְּמַסֵּר אֵלֵיהֵן כְּמוֹ אֲב רַחוּם, וְדַאֵג לְהֵן לְשִׁדְזִיכִים הַגּוֹנִים. בְּהַמְשָׁךְ, הַפְּנִימִיָּה הַתְּמַסְדָּה, וְהִיא מְמַשִּׁיכָה לְקַבֵּל בְּנוֹת שְׁמַכֵּל חַיִּי סִיבּוֹת אֵינֵן יוֹכוֹלוֹת לְגַדּוֹל בְּבִיתֵן.

הַיּוֹם אֲנִי מְנַהֵל אֶת הַפְּנִימִיָּה, וּבְסִייעֵתָא דְשְׁמִיא, זְכוּת הַצּוֹוֹת הַנִּפְלֵא שְׁנוֹתֵן אֶת כֹּל הַלֵּב וְהַנִּשְׁמָה שֶׁלּוֹ לְבְנוֹת, אֲנַחְנוּ מְעַנִּיקִים לְבְנוֹת הַיְקָרוֹת שֶׁלֹּנוּ בֵּית, עַד שֶׁהֵן זְכוּת לְהִקִּים בְּעַצְמָן בְּתִים נְאֻמִּים בִּישְׂרָאֵל.

נִכְנַסְתִּי לְתוֹךְ בְּנֵין הַפְּנִימִיָּה. בְּרַקַּע הַתְּנַגְּנוּ זְמִירוֹת שַׁבַּת, עַל הַיְקָרוֹת תֵּלוֹ פְּלֻקְטִים וְכְרֹזוֹת בְּשַׁבַּח הַשַּׁבַּת. "שַׁבַּת מִתְנַה טוֹבָה", מִיּוֹם רֵאשׁוֹן, פְּרִשְׁת מִשְׁפָּטִים, כְּבֵר אֵין אֵל מִי לְדַבֵּר.

אֲנַחְנוּ עוֹמְדִים בְּסִיּוּמָה שֶׁל פְּעִילוֹת עֲנַפָּה בְּנוֹשָׂא הַשַּׁבַּת, וּמִתְכַּוְּנִים לְשִׁיא, שַׁבַּת הַתְּעוֹלוֹת בְּמִירוֹן.

בְּמִשְׁרַד מַחְכָּה לִי עֲבוּדָה רַבָּה. לְתַאֵם, לְתַזְכֵּר, לְחַתּוֹם, לְהַחֲתִים, לְהַזְמִין, לְהַחֲלִיט, לְדוֹן, לְהַכְרִיעַ... בְּעוֹד הַרֵאשׁ שְׁלִי כְּמַעַט מִתְּפּוֹצֵץ מְעוֹמָם, נִיגַשְׁת אֵלַי אַחַת הַמּוֹרוֹת עִם בְּקִשָּׁה דְחוּפָה. "הַמְּנַהֵל, יֵשׁ לִי כֹאֵן בַּת אַחַת שְׁמוֹכְרָחָה כְּמֵה בְּגָדִים כְּדִי לְהַסְתֵּדֵר טוֹב יוֹתֵר."

לְרַגַּע אֲנִי תוֹהָה, וְכִי אֵי אֲפִשֶׁר לְחַכּוֹת עִם הַבְּקִשָּׁה עַד יוֹם רֵאשׁוֹן? הֵרִי כֹל מִי שֶׁרַק יוֹכֵל נִרְתֵם עַכְשָׁיו לְאַרְגוֹן שֶׁל הַשַּׁבַּת. הַנוֹשָׂא שֶׁל הַכְּסָפִים הוּא מוֹרְכָב וְדוֹרֵשׁ רִישׁוּם מְדוּיָק. כְּדִי לְהוֹצִיא סְכוּם כְּלִשְׁהוֹ אֲנִי צָרִיךְ לְשַׁלּוֹחַ אִישׁוֹר חַתּוּם לְמַזְכִּירָה, הִיא מוֹצִיאָה שִׁיק, וְאַחֲרֵי זֶה אֲנִי חוֹתֵם. צָרִיךְ גַּם לְכַרֵּר כְּמֵה יֵשׁ וְכְמֵה אֲפִשֶׁר, אֵיךְ אֲנִי מֵאַרְגֵן עַכְשָׁיו כֹּסֶף לְקִנְיִית בְּגָדִים?

אֲבָל אֵינִי דוֹחָה אֶת הַבְּקִשָּׁה, וְעוֹשָׂה דְבַר שְׁמַעוֹלָם לֹא עִשִׂיתִי, מוֹצִיא אֶת הָאַרְנַק מִכִּיסֵי הַפְּרִטִי, וּמְנִיחַ כְּמֵה מְאוֹת שְׁקִלִים עַל הַשּׁוֹלְחָן. "זֶה בְּשִׁבִּיל בְּגָדִים לְנַעֲרָה".

הַמּוֹרָה לּוֹקַחַת אֶת הַכֶּסֶף בְּתוֹדָה, וְאֲנִי חוֹשֵׁב לְעַצְמִי, שִׁיְהִיהָ

אליהו הנביא עומד בפתח המערה...

הבנות מרותקות, אני מרותק להרצאה של עצמי, ופתאום רואה משהו משונה.
אנשים יוצאים מהמכוניות, ערבים ודרוזים צועקים, זה נראה כמו איזה פיגוע. בנות מסתובבות לאחור, ומישהי אומרת, "זה הרכב של המנהל!"
אני יורד מהאוטובוס, ורואה שמוציאים אנשים מהרכב השני ומשכיבים אותם. מי יודע באיזה אופן אמצא את בני המשפחה שלי? אלו היו הרגעים הקשים ביותר בחיי.
ברכב אני מגלה שאשתי נפגעה באופן חמור. עדיין אי אפשר לדעת עד כמה. הילד שלימי בן השמונה קיבל מכה חזקה מאד בפנים ליד העין. המקום התנפח מרגע לרגע, ודם רב זב ממנו.
הבחור קיבל מכות יבשות, הכובע שהשארתי אצלו התרסק לגמרי, אבל הוא יצא שלם, איזה נס שפיניתי לו את המקום והוא עבר למושב הקדמי! בתוך כל האין אונים והבלגן הנורא הולמת בי מחשבה - נפתלי! הסלקל שלו התהפך לגמרי, כל האזור שלו נפגע ביותר. הבחורה שלקחה את התינוק הצילה את חייו!
אתם יודעים מי הייתה הבחורה הזאת? היא הייתה הנערה שעבורה נתתי כסף כדי שיקנו לה בגדים! זה בדיוק, אבל בדיוק "צדקה תציל ממוות."

כל הבנות ראו את הכל בשידור חי, ביניהן בנותי, ואני הוכרתי לקחת אחריות. עליתי לאוטובוס ובטון רגוע אמרתי, "יקרות, קרתה תאונה. כולם חיים ובריאים, זה עניין של כמה שעות בבית חולים, תתפללו על אשתי, שרה בת ביילא, ועל בני, שלמה בן שרה."

בבית החולים "זיו" הייתה בהלה גדולה. כל רגע קראו לי בכינוי אחר. איפה האבא? איפה הבעל? התרוצצתי בטירוף ממקום למקום.

יהודי אחד, מהמלאכים של צפת, ניגש אלי ונתן לי פתק עם סגולה נפלאה מהספר "נפש החיים", להינצל מכל צרה, לכוון "הלא ד' הוא האלקים האמיתי, ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם וכל העולמות כלל, והכל מלא רק אחדותו הפשוט יתברך שמו".

הגיעו לשם יהודים יקרים והגישו עזרה, הביאו אוכל לכבוד שבת, ועשו קצת סדר בכלגן. את בני הבחור שחררו אחרי כניסת שבת. מישהו חילק נרות, ואשתי הפצועה והמיוסרת הצליחה בקושי עצום להדליקן. תמיד האמא בוכה, והפעם אני בכיתי, ריבונו של עולם, בזכות מסירות הנפש בעניין השבת, שיגמר הסייט הכי מהר שאפשר.

המשך בעז"ה בשבוע הבא

מעשיהם של צדיקים:

"בלי תורה - זה לא חיים"

ערב חג הסוכות. סוכתו של ראש הישיבה הגאון הגדול רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל כבר עמדה על תילה. הכול ערוך ומוכן לרגל התקדש החג. רק דבר אחד נותר לסדר: "תרצה לבוא אליי אחרי הסעודה ונלמד?" שאל רבי מיכל יהודה את נכדו. "ודאי", השיב הנכד בשמחה.
ללמוד עם סבו? זו זכות גדולה שאי אפשר לתארה במילים כלל! "אם תבוא ותראה שפניתי לנוח קצת אחרי הסעודה", ביקש רבינו, "אני מבקש שתעיר אותי. אני חייב ללמוד!"
ליל יום טוב ראשון של חג הסוכות. הסעודה בבית הרב הסתיימה זה עתה. ראש הישיבה היה עייף ומותש והרגיש ששמורות עיניו נעצמות ממש. הלך לנמנם קצת והסתמך על זה שסיכם עם נכדו בערב החג שיעיר אותו כשמגיע ללמוד איתו.

סעודת החג בביתו של הנכד נמשכה מעט יותר, ובסיומה פנה הנכד בזריזות לבית סבו. כשנכנס לסוכה גילה את רבינו נח. הוא התלבט לרגע אם להעירו, אך ידע שהמנוחה חשובה לבריאותו של סבו הגדול, שכל כך מותש לאחרונה, ובפרט בימים האחרונים שלפני החג, שראש הישיבה היה עסוק בהשבת תשובות לרבים השואלים על ענייני החג.
אחרי כמה דקות החליט הנכד שלא כדאי להעיר את סבו, ובצעדים שקטים פנה כלעומת שבא ויצא מהסוכה.
למחרת בבוקר התעורר רבינו והצטער על שישן. "לא למדנו בסוף!..." אמר לנכדו כשפגש אותו, "חבל, חבל שלא הערת אותי..." "אבל סבא, ניסה הנכד לנחם אותו, גם כשסבא ישן בסוכה זוהי מצווה - מצות שינה בסוכה!"
ענה לו רבי מיכל יהודה בכאב: "ממצוות כאלו בלבד אשאר עם הארץ!!!..." צריך לדעת שבלי תורה זה לא חיים, כמו שאנחנו אומרים בתפילת ערבית: "כי הם חיינו ואורך ימינו!!!" (מאורם של ישראל)

